

Neděle 15. po sv. Trojici
1S2,11-36
25.9.2022

Pozdrav:

Je jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.
Milosrdenství a pokoj rozhojněno budiž.

Introit:

Činy jeho rukou jsou pravda a právo,
všechna jeho ustanovení jsou věrná,
spolehlivá navěky a navždy,
pravdou a přímostí vytvořená.
Seslal svému lidu vykoupení,
ustanovil navěky smlouvu;
svaté, bázeň budící je jeho jméno.

Píseň: 187

Čtení: Mt13,24-30;36-42

Píseň: 243

Kázání: 1S2,11-36

S výtečníky Pinchasem a Chofním jsme se setkali již v první kapitole. Jen letmo, nakrátko, nám svědek víry Pinchase a Chofního představuje jako syny Élího.

Do světa Élího rodiny přichází Samuel, aby *po všechny dny, v nichž živ bude, oddanýť jest Hospodinu*. S takovou jej Chana předala Élímu do svatyně v Šílu. Samuel je ten, kterého si vyprosila na Hospodinu.

Synové Élího byli ničemníci, neznali se k Hospodinu. Doslova byli za syny Beliálovy. Beliál je výraz pro bezcennost, nízkost, zlobu, zvrácenost, prostě prázdnotu nicotnost. Jako by svědek víry chtěl tímto výrazem říci: Synové Élího sloužili tomu zlému, tomu, co ohrožuje nejen člověka, ale i celé společenství Izraele.

Nicotnost a ničemnost jejich počínání je vzápětí popsána. Co je hlavním důsledkem jejich chování a činění je, že nakonec *lidé znevažovali Hospodinovy obětní dary*.

Naše myšlení je již vzdáleno od myšlení starověkých lidí. Nekonáme oběti tak jak kdysi Izrael. Avšak i dnes platí to, co platilo v dobách proroka Élího.

Jsou věci, skutky, určitá rozhodnutí, která patří jen a jen Bohu. Jsou svatá, oddělená od ostatních věcí. Sám Hospodin v desateru svých doporučení upozorňuje: *Já jsem Hospodin, tvůj Bůh žárlivě milující*. Tedy Hospodin na ty, kteří se rozhodnou mu sloužit a přinášet oběti, má nárok. Tento nárok spočívá v tom, že to, co učinil svatým, tedy odděleným pro sebe, nebude zneužíváno, znevažováno, ničeno nicotnostmi ze strany lidí.

Ničemnosti Pinchase a Chofního totiž neohrožovaly jenom je. Ničemnostmi byl ohrožen celý Izrael. Nejde jen o to, jestli jsou oběti řádně vykonané. To i my v kostele můžeme řádně vykonat oběti díky a chval. Jde o to, komu sloužíme, jestli Hospodinu – Bohu nanejvýš dobrému a shovívavému, nebo Beliálovi – tedy ničemnostem a zlu, které na nás dotírá.

Jako by stranou, někde v ústraní, je malý Samuel, Chana a její muž Elkána. Tito v tomto příběhu trčí jako malý ostrůvek v moři ničemností, zmatku, nespokojenosti – dalo by se říci – v moři nevěřících, rodinných katastrofách, v bezmocnosti Élího.

Jde v této situaci vůbec něco dělat? Vždyť Élí syny napomíná. Jistě se snažil, seč mohl, vychovat je dobře. Jak bychom rádi slyšeli, že Élí udělal ty a ty chyby, a proto jeho synové jsou ničemníci! To by pro nás bylo pochopitelné a mohlo by nás to poučit, abychom je nedělali. Ale takto? Kde se stala chyba, kdo za to může? Při těchto příležitostech padají podobné otázky.

Myslím si, že bible není psychologická příručka pro rodiče, jak mají vychovávat děti, ani pro faráře, co mají dělat, aby nesloužili Beliálovi, tedy nicotnostem – věcem, které nepřispívají k svatosti Hospodina. Bible pouze poukazuje, abychom v jedinečnosti příběhu rozpoznali sami sebe.

Prostě se stalo. A jsme postaveni do situace, která moc nevypadá dobře. Lidé v tomto příběhu, ti ničemové, jsou ohroženi trestem od žárlivě střežícího Hospodina. Nesloužili Hospodinu, nepřinášeli žádné oběti. Je ohrožen i Samuel; vydrží v službě Hospodinu? Nebudou Samuel, jeho služba a oběti vytlačeni a umlčeni? Nebude vše svaté znevaženo, znehodnoceno? Zatím to tak vypadá.

Do tohoto příběhu vstupuje Hospodin. I do našeho příběhu vstupuje Hospodin. I do našeho příběhu církve vstupuje samotný Bůh v Ježíši. I do našeho rodinného, církevního, veřejného života vstupuje živý Kristus.

Hospodin zde vstupuje do tohoto příběhu svým soudem. To, co se zdá nepřemožitelné, tedy ničemnosti, nicota, naprosto bezvýchodná situace, se nejen změní, ale již nyní se mění.

Jakoby stranou, někde v ústraní, je malý Samuel, Chana a její muž Elkána. Zdánlivě o ničem nerozhodují, jsou v ústraní, ale *Samuel konal službu před Hospodinem, mládeneček přepásaný Iněným efódem*. Malý Samuel je tedy tím, kdo svou službou před Hospodinem zachraňuje Izrael. Tento mládeneček, kterému není jedno, že se znevažuje Hospodin. Za několik kapitol dále svědek víry bude vyprávět příběh. Opět o jiném mládenečkovi, který se postaví Goliášovi, protože znevažuje a uráží jméno Hospodina, Boha zástupů.

A přejde řada let a naplní se zaslíbení Boha všemohoucího: *sobě pak ustanovím věrného kněze, který bude konat, co mám na srdci a v mysli*. Toto zaslíbení se nejen splnilo, ale i plní, kdykoli před tohoto kněze Ježíše Krista předstupujeme, abychom mu vzdali oběť díky a chval. Je to i tehdy, kdykoli činíme dobro a ne ničemnosti, kdykoli v našem životě působí jeho slova.

Pane, prosíme, dej, abychom nepropadali ničemnostem a nicotnostem. Pane, jak rádi bychom ti vzdávali i ve všednosti oběť díky, oběti našich úst, ale mnohdy zapomínáme. Pane, prosíme, přijď.

Amen.

Píseň: 560

Poslání:

To je ten velekněz, jakého jsme potřebovali:
svatý, nevinný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků a vyvýšený nad nebesa,
který nemusí jako dřívější velekněží denně přinášet oběti
napřed za vlastní hříchy a pak teprve za hříchy lidu.
Ježíš to učinil jednou provždy, když obětoval sebe sama.

Požehnání:

Bože, smiluj se nad námi, a požehnej nám,
zasvěť obličej svůj nad námi,
tak aby poznali na zemi cestu tvou,
mezi všemi národy spasení tvé.
Požehnání svého uděliž nám Bůh, Bůh náš.
Požehnej nás Bůh, a bojtež se jeho všechny končiny země.

Píseň: 426